

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 1 quart. — Sorti á llum los dilluns ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, 16. —

LA JORNADA DE VUYT HORAS

A conseqüència de la huelga dels paletes de Barcelona demanant que la jornada de treball fos de vuyt horas, se está condensant la idea, per molts societats obreras ja patrocinada, de promoure una huelga general de tota los oficis demanant per igual que las horas de treball se reduhissen á vuyt cada dia.

La idea es gran, la empresa colossa y difícil, y val la pena de posarhi extraordinaria atenció.

Desde l' moment pot dirse que hi ha alguns oficis en los quals no fora difícil obtenir la millora esmentada, pero es ben segur que n' existeixen d'altres en los quals, avuy per avuy, es totalment impossible que 's posesen á tal nivell, ja per la falta d' obrers associats, ja perque las lleys de la concurrència burguesa 's han portat á treballar onze, dotze ó més horas cada dia, y los interessos creats á la sombra de tan crudel explotació humana no podrian conservar-se ab cambi tan radical, y lluyarian desesperadament per insint de conservació, mentres una engruna d' alé 's quedés.

Vol dir aixó que no 's puga probar d' obtenir algo de profit en lo camí de las vuyt horas de treball diarias, ab esperansas d' éxit, sino general, parcial?

No. En primer lloch, la Espanya está abocada fa algun temps á un cambi imminent y algo radical en las esferas de la política, y d' una comoció popular pot sortirme lo desconegut, favorable sempre, si 's ha ben organistat y 's resultats s' han previst, á la causa del Progrés, que es la d' anar avant sempre, pera trobar al últim grabó la emancipació social del proletariat.

Además, en alguns oficis fora fácil d' obtenir la millora, perque ja no 's treballan més que vuyt y mitja ó nou horas al dia; y la més petita ventatja parcial en aquest punt fora de grans resultats morals y podria fer que en los oficis que avuy se treballan onze ó dotze horas diarias se reduhissen á nou ó á deu, lo qual no fora pas poch obtenir en lo camí de la emancipació de la classe obrera, puig ab menos treball pot millor instruhirse l' obrer, y la instrucció es la primera y més indispensable arma pera guanyar la victoria en las lluytas del Progrés.

Mes com ja havém dit, lo pas se delicadíssim, y fins perillós si 's vol, y perillós del pitjor perill: del ridícul. Si 'l moviment no es del tot general, ó si 's concreta á una sola població, no pot donar bons resultats. Després convé molt arreglarlo de manera que no 's puga bonament fer de la huelga qüestió d' ordre públich, puig

lo camí més curt pera vence als huelguistas es sempre la pólvora y la metralla.

Las crisis económicas, sobretot las industrials, convé molt tenirlas presents pera saber escullir lo moment oportú, no essent tampoch menos dignas de tenirse en compte las circunstancias políticas.

De tots modos, doném la noticia á nostres llegidors y prevenim á las societats obreras per que sápan espavillarse, puig fins perdent lo principal, si saben aprofitar las circunstancias, podrian lograr treuren profits no despreciables.

UN SOCI DE LA JOVENTUT CATÓLICA

— ¡Uff! ¡Deixeu-me riure! ¡Y quina comedia, Deu meu, quina comedia!

¡Jo que no crech en res, jo que en ma vida he pensat més que en divertir-me, jo que he estat y soch encara joquina de las més baixas passions, jo convertit al mesticisme! ¡Vaja que ne hi ha pera llogarhi cadriats!

¡Mes, com ha de ser! Lo mon vol que l' enganyin, enganyemlo.

Cada vegada que miro 'ls objectes que m' rodejan, se m' escapa l' riure. Me sembla impossible que m' trovi en una cambra tan ben amoblada. En Vidal s' hi ha lluhit. Al casal del lliit no hi falta ni l' més petit dels accesoris que l' savnete requereix. Hi ha una gran pica d' aygua beneyta, un enorme Cristo de bronze daurat á foch y uns kilométrichs rosaris de Lourdes. Y allí en aquell recó un elegant reclinatori d' alzina esculpida, ab una Mare de Deu de la Saleta, que es la Mare de Deu que está de moda entre las grans senyoras barceloninas, y uns riquíssims cuixins de bellut carmesí ipera aginollarsi; perque, aixó sí, avuy las prácticas religiosas s' exerciten ab la major comoditat possible.

Quan més hi penso, més impossible 'm sembla que jo sigui casat. ¡Oh! ¡y ab qui!... Ab una polla elegant, guapa, rica... sobre tot rica. ¡Oh, miracle de la hipocresia!

¡Pobre Lolita! ¡si sapiguessis ab qui t' has casat!

¡Sembla mentida que jo no senti res al costat de la meva dona, d' una jove tan sensible, tan agradosa y tan bonica!... Y que estich completament estragat. Me passa lo meteix que á aquells que se acostumen á menjar forts, que després no trova cap gust als plats delicats; ó que alque, acostumat á fumar puros de quarto, trova que 's habanos semblan de palla.

Mes, recapitem una mica. ¡Cóm jo, que era un pelat, un mort de fam, un home que no te-

nia ni sobre que caure mort, sense ofici ni benefici, ni medi de guanyarse la vida, he pogut arribarme á casar ab una dona que m' ha portat cent mil duros de dot! Encara avuy me sembla un somnit.

Me recordo com si fos ara del dia en que me vaig fer soci de la Joventut Católica. Aquell dia va començar la meva sort. Lo canonge doctor Rabosa 'm va pendre de bon ull, y al poch temps hi havia entre ell y jo tanta intimitat com si 'ns haguessim conegut de tota la vida. Ell va ser qui 'm va avanar los primers diners pera que pogués presentarme com calia. Jo sempre he tingut bona figura, mes quan vaig sortir de casa En Medina, ni jo mateix me coneixia; ¡tan ben enquadernat estava!... Al veyrem tan elegant, tothom m' hauria pres per un millord.

(Lo doctor Rabosa té molt bonas relacions; com que es lo conseller de totas las viudas ricas de Barcelona... Un dia 'm va presentar á casa d' una d' ellas que tenia duas fillas: Lolita, que es la puella, y Consuelo. No hi ha pera qué dir que, sent presentat per ell, vaig ser molt ben rebut. Al poch temps Lolita y jo haviam simpatizat d' alló més, y la mamá, que 'm creya immensament rich, no hi venia gens malament.

Quan la cosa va estar ja prou preparada, lo meteix canonge va demanar en nom me la má de Lolita, que 'm va ser concedida immediata.

Encara rich al pensar en lo dia en que vam fer los capitols. Quan la mamá digué que donava cent mil duros de dot á sa filla, —jo n' hi dono cent mil més, —vaig dir. Y ni l' canonge ni jo varem riure de aquella comedia: abdós estavam més serios que bragueta de bisbe.

Avuy fa tres dias que 'ns vam casar, y shir vaig tornar ja al doctor Rabosa los tres mil duros que de mica en mica me havia anat deixant pera representar la comedia, més deu mil duros més que li corresponen pel deu per cent que s' havia reservat en lo negoci. Es una comissió una mica grossa; tal vegada en la Agencia de Matrimonis del carrer de Mendizabal no me n' haurian fer pagar tant; mes ¡qué diables! tal vegada haurian també estat més escrupulosos que l' canonge respecte á las circunstancias del nuvi.

De cent mil duros, qui n' treu tretze mil, ne quedan vuytanta set mil; treyentne cinch mil que n' haig de pagar pels mobles, encara me n' quedarán vuytanta dos mil, que, al 6 per 100, donan una renta de prop de cinch mil duros. Me sembla que ab aixó he puch ben viure, sobre tot tenint en compte que fins ara he viscut sense res.

Es veritat que si Lolita vol comensar a lluir i a divertir-se, cinch mil duros al any no son res. Pero jo tinch un gran pretext per no donarli aquest gust. Jo, avans de tot i sobre tot, soch catòlic. La iglesia condemna 'l teatro y 'ls balls. Ja tinch donchs un motiu molt raxonable pera no abonarme al Liceo ni donar reunions a casa. La memà està entregada en cos y ànima als capellans y no deixarà de ser del meu parer en aquesta qüestió.

En cambi las acompañarà cada dia à las quaranta horas, à sentir los sermons del pare Picó y del pare Almonacid, y à missa d'onze à Sant Jaume... Aquestes diversions no costan gayre caras, y per altra part Lolita ja hi està mitj acostuada.

Jo ja procuraré proporcionarmen d'altra mena fora de casa. Ara ray que estich agafat al batall de la campana grossa!

(QUE ES BON HOME)

Tots los vuhins de la plassa del sant del Agosti Vell, beneixen lo carrell de nostre arcaide; no es guassà.

Y com vehi que 'n so jo tantó molt li alabo 'l gust d'haver tret, com era just, lo dixò ornaidó.

(Y qui diga encà hi haure que voté res fa ben fet) No, senyor Riua y Taulat, vuest sab lo que 's is.

Y va parlar una gascua, y conchontant que 'l vuhinat d'alta estava festidat sena cap reparo 'l ha tret.

Y en fiuch d'aquell barracón que tanta gent criticava d'hent que allí he no estava, després s'hi voté una font.

S'hi veurà: vull dirho jo que no 's creguin pea voté que siga cosa d'un mes ni de dos, ja, no senyor!

Puig l'ho de saber y engadre, y tinguhó ben present, que lo nostre Ajuntament no pot pas à tot atendre.

No 'n té poch de mal-de-cap y de gestos, quin sacel! sola per instrumens no més s'ha gastat lo mes de agost.

L'empedrat posat de fusta à la Rambla, no es pea guassà, com fet ab contracs grassa conta un preu que fins assusta.

Després pels municipals, per garras noves y sales que en fiuch de xapas son nyapas, s'ha de gastar molts y molts calà.

Després també pera fe' la Exposició universal, s'ha gastat un dineral que creguin que no es pas re.

Pels de la prempa italiana que 'ns van veni' à visitar, alsa noy, vinga gastar per fer festes y jarana.

Pels ornadors, confins lo que ha crida' à gastar. Y calcula pera alisar lo monument à Colón.

Diràn que son patacates porque encà no está acabat, mes ja fa sa utilitat pera amagarhi las castas.

Y com es molt bondadós y pensa en fer bonas obras, la tanca y manteni' 'ls pobres al menos un dia ó dos.

Tan de gasto qui 'l suportat: ¿qui es que 'l pot aguantar? Sols ell, que 's pot empenyar fins las patillas que porta.

¿largas son, de pel' y 'ls, y si acàs se las venia, ja 'm juro que 'n treuria per fer la Exayna fatis.

Men no hem de permetre encara, puig fora darli un botarros, de que 's tregui un rich adorno que li está tan be à la cara.

Puig no son mereixedors, mostra los catalans, de sacrifici tan grans ni de tan grossos favors.

Per lo tant, preneu paciència, que lo 'us juro, com hi ha mon, que hi veurè allí una font que fare molta presència.

Y pensau en lo refrà comenat per bonas y donas, que diu que las cosas bonas fan de molt bon esperà.

Puig veyent tal monument crach que menos no podré que tenehi' ab alta sena nostre digne Ajuntament.

Y aixis movent molta brega, quan arribi 'l aniat dia cridaré ab alegris: —Nunca es tarde cuando llega.

Joseph PLAKIS

Nos diu algun curiós llegidór que s'estranya de que no 'ns haguem ocupat poch ni molt de las eleccions de diputats provincials *trampejadas* lo diumenje penúltim.

Pero home, ¿que no veu que casi cap espanyol se n'ha donat compte? Donchs no val la pena de parlarne.

Com ja 'l Govern s'acostuma à cuydar prou y massa de qui té de sortir *elegit*, lo millor es que 's *electors* no 's molestin.

En lo districte de Vilanova las eleccions han anat molt renyidas.

Y en un poblet de trenta casas han sortit de la urna més de cent vots pels partidaris del Govern.

Filosofém sobre las ventajas d'acudir à la legalitat.

A Espanya han votat menos d'una quinta part d'electors, y 'l Govern ha obtingut, segons diu, un gran triomf.

S'han arribat abtingut de votar las quatre quintas parts restants — *trampas apart* — per amor à las institucions!

Es que d'altre modo no comprendh de qué poden cantar victoria.

¿En qué quedém de lo de Bulgaria? Sembia alló un joch de bitillas en que 'l rey fa de billot.

Ab aquest modo de treure y tornar à power reys, lo poble acala per veure que 's troba millor sots ella.

A Manlleu tenen un arcaide molt millor de lo que volen.

Fent lo caldo gras als carcas, ha privat las reunions públicas pera establir escoles laicas en aquella vila, y ha deixat que todas las rates de sagristia se congreguessen y promoguessen un motiu pera impedir una reunió de propaganda que devia tindre lloch lo diumenje antepassat.

¿Hont diantri haora après de lleys aquell furios republicà del '73, y avuy arcaide de cop de puny al pit y rosaris rovellats?

Lo bisbe de Barcelona prohibí à mossen Collell que fes la predicà que tenia de fer en la funció religiois-catalanista que tingué lloch lo dia 11 en la iglesia de Santa Maria del Mar.

Fort, los hi está be als catalanistas. ¿A qui se li ocorre voler anar à fer revuire odis entre catalans y castellans en un temps en que tothom té empenyo en esborrar los que hi ha entre nacions?

Y si volian commemorar un fet, ¿qui 's ho fa fer dins d'una iglesia? En lo peccat han trobat la penitència.

Lo mal es que no per aixó haurán quedat es-carments.

¿Se recordan d'aquells dos civils que à Madrid van detenir à dos fills de generals, al parecer *borrachos*?

Donchs han sigut condemnats — no 's borrachos, sino 'ls civils — à un any de preseri cada hù.

Justicia igual pera tots.

¿Hi ha encara algú que cregui ab aquestas manganillas?

En Pavia, l'heroe del 3 de Janer, dels civils y de las musicas militars, diuben que diu que tant més apretará 'ls càstichs à sos subordinats quan més la prempa l'ataqui à n'ell per sos actes de baja general.

¿Volen fer lo favor d'explicarme qué deu entendre per justicia aquest bon home?

Tot aquell qui agosta un jou mereix que 'l tractin com bou.

Segons diuben en un telegrama de Berlín à Londres, la nostra regenta pateix del meteix mal que pati son difunt marit.

¿Sant Antoni! De pensarhi m'engarrifo. ¿Tants periodists que patiren per presons y presiris per dir de lo que patia D. Alfonso!

Se parla de conspiracions isabelinas y de projectes de restauració de la destronada del 68 ab més insistència que may.

¿Ba! deixemho corre. Certas cosas, com més se remenan més mal olor se sent.

Ab aixó del catalanisme y la funció de *refregir* las ánimas dels que moriren l'any 1714 defensant Barcelona, ha fet aquestos últims dias tal olor de cera *El Diluvio*, que ja ni 'l meteix *Correo Catalan* li empetaiva la bassa.

Lo casi federal colega ha perdut la xaveta ab lo sermó *in partibus* de mossen Collell, y ja no sab lo que s' *catalanista*.

Pero venime aquí, senyor Intermittencias: som liberals per anar endavant, ó pera fer que tornin aquells felissos temps en que las burras parlavan? ¿Volem no més que 's antichs furs per Catalunya, ó la Llibertat moderna per tothom?

¿Jo 'l fiuch ab la política dels equilibris? Per tot arreu corren Sagastas.

Diu lo *Correo Catalan* que als liberals, en tenint un carllí aprop, ja no 's hi arriba la camisa al cos.

No es aixó. Lo que hi ha es que no 's hi arriba l' *mocador* pera taparse 'l nas.

Perque la veritat es que tutejan tant... que no hi ha Cristo que 's aguanten.

Diu lo meteix diari carcanda que à Manlleu hi hagué un espontànea manifestació del *recte sentir* de sos vuhins. Aquesta manifestació consistí en una colla de donas *armadas de garrots y escobras* que impediren la entrada en aquella població al *tristemement célebre* Gabarró, que hi anava ab 'l objecte de convence al poble de la necessitat de tenir una escola laica.

Se desitja saber quants capellans hi havia amagats desota de las faldillas d'aquellas donas que tan *espontáneament* se mogueren.

Desde aquí se 'ns figura veure 'ls filleros que aguantavan tots aquells *fantoques* enfiladillats.

Fins à Granollers los carcas van tenir la barra de repartir manifestos del seu amo en Carlets del As d'oros.

Allí ahont tantas infamias hi cometeren, no s'avergonyiren de remourehi la llaga.

Pero ¿saben elis lo que es vergonyosa? Qui no 'n té no 'n gasta.

Segons avis que havém rebut d'una *Comissió de Propaganda Socialista*, dintre d'aquest mes se publicará un folletó titolat *Fuera política*, original de A. Lorenzo, y destinat à combatir la idea de que 's obrers tingan de formar part de cap partit polítich.

Valdra cada exemplar un ral y 25 exemplars cinch pessetas: se admeten encàrrecs à Sabadell, Francisco Fo, carrer de Illa, núm. 19, y à Barcelona Anton Serra Furnells, carrer de Sepúlveda, núm. 190, pis segon, segona porta.

Los benificis d'aquesta publicació se destinan als presos dels huelguista paletas de nostra ciutat.

Diuben que ja s'han llicensat à fer de las sevas los carlins, comensant per 'l aixecament d'una partida de quaranta homes prop de Sant Pere de Riudebitlles.

Ja veuran com, si aixó resulta cert, se 's deixarà molt més tranquils que si s'haguessen sublevat republicans.

Ab los carlins las autoritats fan com ab los tocinos: primer los deixan engreixar.

Y després los pagan à bon preu.

Se creu imminent una guerra europea, més ó menos general, per la qüestió d'Orient.

Altres vegades la gent coronada vol estar contra la pau dels pobles y la tranquil·litat de las families.

¿No mereixen aquestos senyors de la terra ser tractats pitjor que 'l més empedernit y criminal dinamiter?

Gran espectacle nacional a la Catalunya, posat en escena ab tot l'aparatge que son interessant argument requereix:

Pròlech.—Lo Govern, usant de las facultats que té pera ferros felissos, posa un petit augment als consums de la Catalunya, y de vuyt mil pessetas que pagavan ho passa a cinquanta vuyt mil, y bon profit.

L'Ajuntament, trobant que no hi ha medi pera pagar bonament tal canstiat, arrenda 'ls consums a un estira-cordetas que s'cuiddi de escanyar al poble, y s' queda tan tranqui.

Acte primer.—L'estira-cordetas arrendador dels consums, a fi de poguer treure diners pel Govern, per l'Ajuntament y per ell, no deixa entrar sens pagar dret ni un mocador tacat de vi, ni una desfila de canalada rancia a la orella, ni una untura de llort al carpó dels que patixen de dolor, ni un pegat de farina de llinosa pera madurar un bony.

Acte segon.—Al poble no li surten los comptes, y protesta a cops de pedra, que es lo únich que pot proporcionarse sense pagar consums. L'estira-cordetas fuig, l'Ajuntament s'espanta, lo Govern tremola, y..... surrien los arguments pera convence al poble.

Acte tercer.—Estat de siti; cargas de caballeria; tiros contra 'l poble; varios morts y ferits, y..... ¡sí! ha salvat la patria!

Deducions.—¡Qué té de fer lo poble pera protestar!...

Donchs, com anavam dihent, deixarse de pedras y buscar arguments més solits.

Lo Crit de la Patria está d'alló més content porque son amo en Carlets li ha fet enviar una carta alabanti 'l gust de publicar sas carcondissimas promesas.

Vamos, igual que un gos quan li passan la ma per la esquena.

Lo próxim diumenje tindrà lloch a Sant Martí de Provencals, carrer del Clot, núm. 111, una reunió de propaganda pera arbitrar medis a fi de donar més desarrollo a la cosenyansa laica d'abdos sexes, suplicant especialment la assistencia a las donas.

Celebrarém que quedin complerts los desitjos dels iniciadores de la reunió.

Havém rebut lo primer número de La Ilustración Non plus ultra, que acaba de veure la llum pública en nostra ciutat, y 's ven a deu céntims. També havém rebut un llibret de poesias de J. M. Codolosa, que porta per títol 'Calentetas, calentetas' y 's ven a dos rals per kioscos y llibrerias.

LA VEU DEL EGOISME

Desvallá l'home al abim com pedra que rodolant, sens quelcom que la deturi, arriba al fons del barranch. ¡Qui el caygut auxili dona? ¡Qui al que cau dona la ma? Una enpenya y que rodolant, que rodolant sens parar. ¡Qué hi fa que 'l caygut no sia algunas dels nostres germans? Quans menos serém a tauia més pitansa 'ns tocará. Segonm los demás la costa poch a poch ensant pujant: qui primer al cim arriba aquell lo més gran será. Al caygut deixám ençars; mirám sola al eslayrat; no tinguém més Deu que l'Estr que es lo Deu mes immoral.

Nostres escrits del últim número de La Tramontana sobre lo de La Bisbal, han fet l'efecte d'una manxiella al camp de las llans d'aquells cercas, Joan Gros inclusiu.

Se 'ns conta que una grossa reverencia volia portarnos als tribunals per considerarse aludit en certas misticas funcions.

Ja ho veig; ¡las cuás de palla a' encenen tan fácilment!

Pero los qui més han tret son veri del cos han sigut los llanús de poca graduació, plantant per las cantonadas uns pasquins que feyan esqueixar de riure per lo rabiosos y mamarratxos, contra 'ls liberals, las escuelas laicas, los republicans, los lliure-pensadors, etc., ab una ortografía de pa sucuat ab oli y una cloquencia de quarto 'l rengle.

La manxiella ha fet bon efecte. Ara, mossen Joan Gros, ja ho sab; segons se portin los seus llanús, nos portarém nosaltres ab vostés.

En una romeria a la Mare de Deu del Viso (Portugal) un pelregi ha fet explotar un cartutxo de dinamita, matant dotze romers y ferintne cinquanta.

¡No hi ha per allí obrers que estigan en huelga, pera poderlos anar agafant!

Dintre d'una iglesia de Radus (Hungria) se ha calat foch, quedant morts y ferits centenars de feligresos.

¡Perá quán guarda 'ls miracles la Providencia divina?

Un pintor de Plasencia, Nicanor Alvarez Gata, regalá al Cabildo Catedral d'aquella ciutat una copia del Cristo mort pintat per lo famos Velazquez. Lo Cabildo, creyent que la aceptació d'aquell regalo implicava per ell la obligació de retribuir en certa manera al pintor, li retorná 'l Cristo; y l'autor, que may havia tingut la pretensió de treuren res, lo regalá al Hospici.

En altre temps Cristo va treure als faritzeus del temple; los faritzeus de Plasencia l'han tret ara a n'ell: quedan en paus.

Sols que hi ha una diferencia: 'ls faritzeus trets del temple per Jesucrist es probable que se n'ansessin a llurs casas, mentres que 'l Cristo d'en Alvarez Gata es anat a parar al Hospici.

A Madrid s'ha descubert un convent de monjas de per riure, ab sa correspondent mare abadesa y son director espiritual.

Entre ellas n'hi havia que tenian un bon pamet de cara.

¡Tira peixet! Donchs té bon gust lo reverent!

Aquest ha tocat soleta ab los fondos... a lo menos ab los metalichs.

La abadesa es anada a parar a la presó. ¡Bah! no trigarán a treurela.

¡Pot tant una sotana!...

Desde 'l cubell del Esperit Sant de la parroquia de Sant Nicolau de Palma de Mallorca, ha dit un burrot negre que las donas no tenian d'anar a rebre 'l bisbe.

Pero ¡quin concepte tindrà del mitrat aquella reverencia, pera procurar ab tant d'interés que las donas no s'hi acostin?

Ja 's veu que ells ab ells prou se conixen.

Doném las gracias al pare Fita, jesuita bramador de sermons en la última festa major de Verdú, per la mercé que 'ns ha fet tirantnos trons avall sense passarlos lo compte.

Com agrahim sempre al Esperit Sant quan s'ocupa de nosaltres por boca de tonto, no podém per menos de ler constar al bramador de Verdú nostre agrahiment per la propaganda que allí feu del nostre periódich vomitant disbarats contra ell per aquella jesuítica boca.

Y tan agrahita están al reverent pare Fita, que d'entre tous lo stardém com a més pare y més Fita.

Lo Butlletí Oficial n.º 216, correspondent al dia o del corrent, cita y emplassa a Jaume Deu, N. Vigo y N. Ribalta, pera que s'presentin a respondre dels cárrechs que contra ells puguin resultar pel encoñment de un tros de la carretera de Llitans a Sant Celoni.

Com podria resultar que aquest Jaume Deu fos lo meteix que ha resultat ferit en la explosió del Foment, estaria fora de lloch suposar que la ferida per ell rebuda fos un cástich de la divina Providencia?

Mossen Ulldividre, no content ab rifarse 'ls músichs de Granollers en la qüestió dels enterros civils, com deyam en un de nostres últims números, acaba de realisar un' altra hasanyia de la meteix índole després de la victoria obtinguda sobre aquells trompas.

Un pobre home que 's manté ell y sa velleia mare d'anar fent algunas feynas pe 'l poble, gosnyavan algún dineret anant a tots los enterros a dar la tauia abont se posava la caixa del difunt pera reposar pe 'l camí.

Donchs lo cabecilla de las sotanas de Granollers ha intimat al pobre home que deixi tots los enterros civils, sino ell li privaria d'anar en los católichs.

Y 'l poltret, més carregat de miseria que de voluntat propia, ha sucumbit a las exigencias rectorals.

Pero senyor Ulldividre, ¿s'ha proposat pas-sejarse eternament per las columnas del Mal Temps de nostre periódich?

CANTARELLAS

Diu un ditau que Deu dona la roba segons lo frut; y a mi que de frut me pelo sense roba 'm deixa Deu.

Quan Deu no tenca una porta, d'obrirne un' altra té 'l vicí; quan la del treball nos tenca, nos obre la del hospici.

Que qui no treballa, diuhem, quan se vall dorm a la palla; y a la palla sola s'hi veu dormir aquells que treballan.

¡Vais, que Deu té unas bromas que ni mi! poden anar! ¡Quins bedes ¡donar feynas a aquell que no té castals!

Que Deu paga y no divi quan, ca com que ho sab tot hom, lo mal es que se monede ja no corre en aquest mon.

Diu que de porch y senyor se n'ha de venir de mena; ¡y qué poca senyors hi hauria si aguesse com los cerals!

CELESTI

TRENCA-CLOSCA

País de la Torre Combinar aquestas lletras de manera que digan lo nom d'un poble catalá.

X.

XARADA

Prima articlo, dos pronom, dos primera n'es un bell y 'l tel es d'un riu lo nom.

CÉLARO

GEROGLÍFICH

× VOL LI Y GL I I

ROCH NAPRAY

SOLUCIONS

2 LAS CASERIAS DEL NÚMERO PASSAT GEROGLÍFICH: — La Hiera té dotze unras.

Tringolla LA CAJENILLA. Remde de la Universtiat. S. Barcelona

LA REVOLUCIÓ poema en tres cants original de J. LLUNAS

MORALITAT BURGESA

—Vaja, noya, no sias tonta. Ets massa caya pera cambrera... fes lo que t' dich y no t' faltará res.

—¡Quina immoralitat! Vetaquí una dona que fa dos anys era cambrera á casa y avuy sembla una marquesa.